Som del sud | Redacció | Actualitzat el 31/01/2018 a les 11:19

L'hora de les veritats

«El procés català ha arribat a un punt de no retorn, on els missatges haurien de ser raonables, plausibles, fugint de l'independentisme màgic que va regnar fins a l'1-O»

Imatge del 27 d'octubre, dia en què el Parlament va proclamar la República Catalana. | Generalitat de Catalunya

El procés, com qualsevol altra transformació democràtica, ha estat acompanyada de llums i ombres, de mitges veritats, de veritats incòmodes i com no, de falsedats.

Fa anys que Catalunya viu immersa en el que els llibres d'història recordaran com el procés català. Durant este temps els catalans les hem vist de tots els colors, presidents que no volien marxar i ho acabaven fent, jornades històriques, manifestacions multitudinàries i molt més, però hi ha una cosa que ens ha fet falta: més veritats, més sinceritat en els missatges.

Tots entenem que totes les propostes polítiques, quan es veuen immerses en campanyes electorals, amb la rivalitat d'unes eleccions, d'uns opositors, totes acaben llençant missatges confusos, llunyans a la realitat i que difícilment podran portar a terme a curt termini. Això és un factor que comparteixen tots els colors i partits polítics, des de les dretes fins a les esquerres més radicals. Sabem que s'entra aleshores dins de l'anomenat 'cric electoral'.

Però el procés català ha arribat a un punt de no retorn, on els missatges haurien de ser raonables, plausibles, fugint de l'independentisme màgic que va regnar fins a l'1-O. L'independència no s'aconseguirà a curt termini, i no ho dic jo, ho diuen les urnes i el resultat del passat 21-D, començant perquè no arribem a ser el 50% de la població catalana, així que deixem-nos de l'"ara és l'hora', del 'tenim pressa' o del '2 d'octubre serem independents' perquè esta estratègia ens ha

portat fins aquí i ens trobem en carreró sense sortida.

I tot això, ho sabia, ho sap, el que hauria de ser el President de Catalunya, Carles Puigdemont, quan utilitzava un gran i poderós mantra electoral 'restituïm el govern legítim de la Generalitat' i també un altre que ens ha acabat explotant estos dies: 'si guanyo el 21D, tornaré a Catalunya'.

Sabem que és molt difícil tornar, ja no per ell, sinó per la intransigent, corrupta i dictatorial actitud del govern espanyol, però esta ja no ens hauria de causar cap sorpresa, hem vist com porta actuant des d'abans de l'1-O.

I ara, quina opció té l'independentisme? No hi ha fórmules màgiques de desconnexió i siga quina siga la sortida ens costarà temps i esforços trobar-la, però d'una cosa hauríem d'estar ben conscienciats, diguem-nos la veritat, tot serà més fàcil.